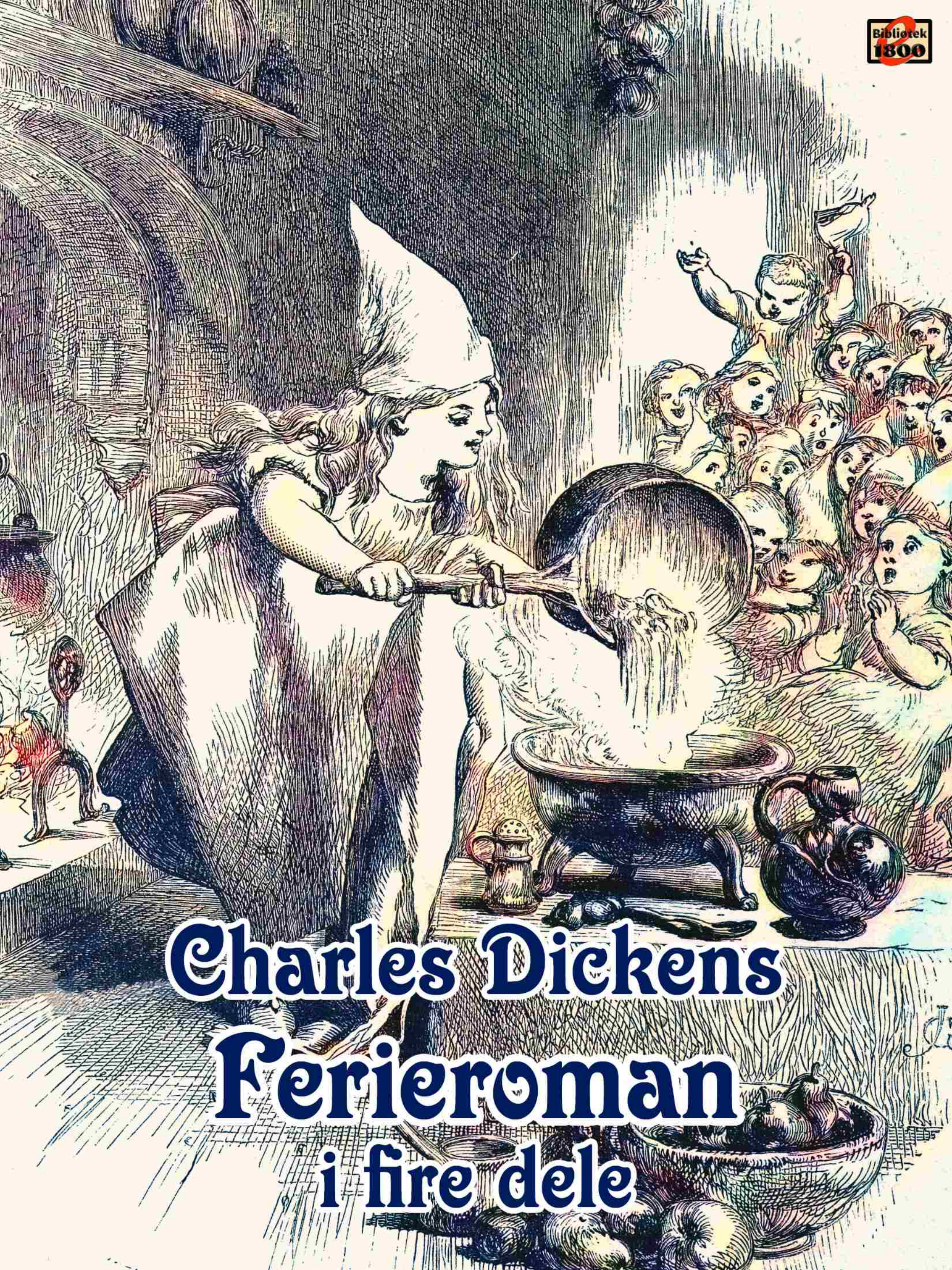

Charles Dickens

Ferieroman

i fire dele

Charles Dickens

Ferieroman

i fire dele

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Charles Dickens: *Ferieroman* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Charles Dickens: *Ferieroman* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. Indledende roman

Af William Tinkling, Esq., 8 år gammel

Denne indledende del er ikke skrevet ud af nogens hoved; det er en virkelig historie. Man må tro denne indledende del mere end det, der kommer bagefter, ellers vil man ikke fatte, hvorledes det, der kommer bagefter, kunne blive skrevet. Man må tro det alt sammen, men man må være så god at tro især dette. Jeg er redaktør af det. Bob Redforth – det er min fætter, og han får med vilje bordet til at ryste – ville have været redaktør, men jeg sagde, at han ikke måtte, fordi han ikke kunne. Han har ikke mindste forstand på at være redaktør.

Nettie Ashford er min brud. Vi blev viet i kabinettet til højre i hjørnet af den danseskole, hvor vi første gang så hinanden, med en ring – en grøn – fra Wilkingwaters legetøjsbutik. Jeg tog den på regning for mine lommepenge. Da den fortryllende ceremoni var forbi, gik vi alle fire op ad alleen og løsnede et skud med en kanon, som Bob Redforth havde bragt ladt med i sin vestelomme, for at forkynde hele verden vort bryllup. Den fo'r i vejret, da den gik af, og væltede. Dagen efter blev oberst Robin Redforth med lignende højtideligheder viet til Alice Rainbird. Denne gang sprang kanonen med et frygteligt knald og fik en hundehvalp til at gø.

I det tidsrum, der her er tale om, blev min mageløse brud holdt i fangenskab hos miss Grimmer. Drowvey og Grimmer er i kompagniskab sammen, og meningerne er delte om, hvem af dem der er det største uhyre. Oberstens yndige brud var

ligeledes indespærret i denne anstalts fængsler, og obersten og jeg lovede hinanden med hånd og mund, at vi ville skære dem ud næste onsdag, når de spadserede.

Under disse fortvivlede forhold udklækkede oberstens frugtbare hjerne i forbindelse med hans lovstridige virksomhed – han er nemlig sørøver – et angreb med fyrværkerisager, hvilket dog af humane grunde blev opgivet som for kostbart.

Let væbnet med en papirkniv, som var gemt inden for hans tilknappede trøje, og svingende det frygtelige, sorte flag på enden af en stok, overtog obersten klokken to eftm. på den begivenhedsrige og fastsatte dag befalingen over mig. Han havde udkastet angrebsplanen, som var rullet om en humlestang, og viste mig den. Min stilling og mit portræt i hel figur – mine virkelige øren stikker dog ikke vandret ud til siderne – var bag en lygtepæl på et hjørne med skriftlig befaling til at blive stående der, til jeg så miss Drowvey falde. Den Drowvey, der skulle falde, var hende med brillerne, ikke hende med den store, lavendelblå hat. På dette tegn skulle jeg styrte frem, gribe min brud og slå mig igennem til alleen, hvor jeg og obersten skulle forene os med hinanden, og efter at have stillet vore brude bag ved os, imellem os og stakittet, ville vi sejre eller dø.

Fjenden viste sig og kom nærmere. Idet han svingede sit sorte flag, skred obersten til angreb, og der opstod forvirring. Længselsfuldt ventede jeg på mit tegn, men det kom ikke; for langt fra at falde, forekom den forhadte Drowvey med brillerne mig at have indhyllet oberstens hoved i hans fredløse banner og at slå ham med en parasol, mens hun med den lavendelblå hat gjorde underværker af tapperhed med sine næver på hans ryg.

Da jeg nu så, at alt for øjeblikket var tabt, kæmpede jeg mig fortvivlet igennem til alleen. Ved at gå bagom var jeg så heldig ikke at møde nogen og nåede derhen.

Det syntes at vare et århundrede, inden obersten stødte til mig. Han havde været inde hos lappeskrædderen for at blive syet sammen flere steder og udledede vort nederlag fra den afskyelige Drowveys vægring ved at falde. Da han havde fundet hende så stridig, havde han med høj røst sagt til hende: "Dø, misdæderske!" men havde fundet hende lige så utilgængelig for fornuft i den henseende som i den anden.

Dagen efter indfandt min blomstrende brud, ledsaget af oberstens brud, sig i danseskolen. Hvad, var hendes ansigt vendt bort fra mig? Ha, det var det! Med et hånligt blik stak hun mig et papir i hånden og tog en anden kavaler. På papiret stod der skrevet med blyant: "Himmel, kan jeg skrive ordet? Er min ægtefælle en ko?"

I min ophidsede hjernes første befippelse søgte jeg at udfinde, hvad det kunne være for en bagvasker, som havde udledet min slægt fra det ovennævnte uædle dyr; men mine anstrengelser var frugtesløse. Da dansen var forbi, hviskede jeg til obersten, at han skulle gå ind med mig i påklædningsværelset, hvor jeg viste ham billetten.

"Den sidste stavelse mangler," sagde han med skummelt åsyn, "og den første er galt stavet."

"Ha, hvorledes?" spurgte jeg.

"Hun spørger, om hun kan skrive ordet, men nej; du ser, at hun ikke kunne," sagde obersten, og pegede på det pågældende sted.

"Og ordet var?" spurgte jeg.

"Ko-ku-kujon," hvæsede sørøverobersten mig i øret og gav mig billetten tilbage.

Idet jeg måtte indrømme, at jeg enten for stedse måtte vandre på jorden som en brændemærket dreng – person, mener jeg – eller også rense min ære, krævede jeg forhør og krigsret. Obersten indrømmede mig ret til dette. Det faldt noget vanskeligt at få retten sat, da kejseren af Frankrigs tante ikke ville lade ham slippe ud, og han skulle have været præsident; men førend vi havde fået en anden valgt i hans sted, undveg han over bagmuren og stod som fri monark midt iblandt os.

Retten blev holdt på plænen ved dammen. I en vis admiral genkendte jeg min dødeligste fjende. En kokosnød havde været skyld i ytringer, jeg ikke havde kunnet tåle; men jeg stolede på min uskyldighed og bevidstheden om, at De forenede Staters præsident, som sad ved siden af ham, skyldte mig en kniv, og hærdede mig til ildprøven.

Det var et højtideligt skue, var denne ret. To bødler med krængede busseronner førte mig ind. Under skyggen af en paraply så jeg min brud ved siden af sørøveroberstens. Efter at have irettesat en lille kvindelig fændrik, fordi hun fnisede ved en lejlighed, hvor det gjaldt liv eller død, opfordrede rettens præsident mig til at sige, om jeg var kujon eller ikke kujon, skyldig eller ikke skyldig, hvorpå jeg i en bestemt tone sagde: "Ikke kujon og ikke skyldig." Da den lille kvindelige fændrik her igen blev irettesat af præsidenten for utilbørlig opførsel, gjorde hun oprør, forlod retten og kastede med sten.

Min uforsonlige fjende admiralen førte sagen imod mig. Oberstens brud blev opfordret til at godtgøre, at jeg under fægtningen var blevet stående bag lygtepælen på hjørnet. Man

kunne gerne have skånet mig for den smerte at høre min brud aflægge vidnesbyrd om dette punkt, men admiralen vidste, hvor han skulle såre mig. Vær stille, min sjæl, det har intet at sige! Derpå blev obersten opfordret til at aflægge sin forklaring,

Det var til dette punkt, vendepunktet i min sag, jeg havde sparet mine kræfter. Efter at have rystet mine vogtere af mig – de havde jo ikke nødig at holde på mig, de kødhoveder, førend jeg blev fundet skyldig – spurgte jeg obersten, hvad han regnede for en soldats første pligt. Førend han kunne svare, rejste De forenede Staters præsident sig og meddelte retten, at min fjende admiralen havde sagt "tapperhed", og at det var uretfærdigt at lægge et vidne ord i munden. Rettens præsident bød øjeblikkelig, at admiralens mund skulle proppes fuld af blade og bindes sammen med sejlgarn, og jeg havde den tilfredsstillelse at se denne dom blive fuldbyrdet, førend forhandlingerne blev fortsat.

Jeg tog derpå et papir op af min bukselomme og spurgte: "Hvad regner De, oberst Redforth, for en soldats første pligt? Er det lydighed?"

"Ja," svarede obersten.

"Er dette papir – behag at se på det – kommet fra Deres hånd?"

"Ja," svarede obersten.

"Er det en militær plan?"

"Ja," svarede obersten.

"Til en fægtning?"

"Ja vel."

"Til den sidste fægtning?"

"Til den sidste fægtning."

"Vær så god at beskrive den og overgiv derpå papiret til rettens præsident."

Fra dette triumferende øjeblik var mine lidelser og mine farer endt. Retten sprang op og gav sig til at danse, da den så, at jeg strengt havde holdt mig den mig givne befaling efterrettelig. Vel lykkedes det min fjende admiralen, der, skønt kneblet, endnu stadig var ondskabsfuld, at få sagt, at jeg var blevet vanæret ved at have forladt valpladsen; men obersten havde selv gjort det samme og forsikrede ved sit ord og sin ære som sørøver, at når alt var tabt, kunne man forlade valpladsen uden skam. I det øjeblik kendelsen: "Ikke kujon og ikke skyldig," skulle afgives, og min blomstrende brud i højtideligt optog overgives i mine arme, forstyrrede en uventet tildragelse den almindelige glæde. Det var intet mindre, end at kejseren af Frankrigs tante greb ham i håret. Forhandlingerne standsede pludselig, og retten opløste sig i vild uorden.

Da den næstfølgende aftens skygger begyndte at falde, men førend Lunas sølvklare stråler havde nået jorden, kunne man se fire skikkelser langsomt nærme sig tårepilen i nærheden af dammen, den nu øde skueplads for forgårsdagens kvaler og triumfer. Da disse skikkelser kom nærmere, kunne et øvet øje genkende dem som sørøverobersten med sin brud og forgårsdagens gæve fange med sin.

På nymfernes skønne ansigter tronede modfaldenhed. Alle fire sad nogle minutter under tårepilen, indtil oberstens brud omsider udbrød i en surmulende tone: "Det er ikke værd at blive ved at lege denne leg; vi må helst holde op med det."

"Ha!" udbrød sørøveren. "Lege?"

"Tag ikke således på veje; du plager mig," svarede hans brud.

Tinklings yndige brud gentog den utrolige forsikring, og de to krigere vekslede forstenede blikke.

"Når," sagde sørøveroberstens brud, "voksne mennesker ikke vil gøre, hvad de burde gøre, men viser sig hårde imod os, hvad bliver der så af vor leg?"

"Vi kommer kun i ulykke," sagde Tinklings brud.

"Du ved meget godt," vedblev oberstens brud, "at miss Drowvey ikke ville falde; du beklager dig jo selv over det. Og du ved også, hvilken skammelig ende det tog med krigsretten. Og vort ægteskab! Tror du, at mine forældre ville tage det for gode varer?"

"Eller mine tage vort for gode varer?" sagde Tinklings brud.

Atter vekslede de to krigere forstenede blikke.

"Hvis du bankede på døren og forlangte mig udleveret, efter at det var blevet dig sagt, at du skulle pakke dig," sagde oberstens brud, "ville du kun blive rykket i håret eller ørene eller knebet i næsen."

"Hvis du blev ved at ringe på klokken og forlange mig udleveret," sagde Tinklings brud til denne herre, "ville du få en spand koldt vand over hovedet på dig fra vinduet oven over klokkegrebet, eller også ville der blive sprøjtet på dig med havesprøjten."

"Og hjemme hos jer selv," tog oberstens brud atter til orde, "ville det gå lige så galt. I ville blive jaget i seng eller mishandlet på en eller anden lige så skammelig måde. Og fremdeles, hvorledes vil I skaffe os opholdet!"

I en modig tone svarede sørøverobersten: "Ved plyndring!"

Men hans brud indvendte: "Men hvis nu de voksne mennesker ikke vil lade sig plyndre?"

"Så," sagde obersten, "skal de bøde for det med deres blod."

"Men hvis de nu sætter sig på bagbenene," indvendte hans brud, "og ikke vil bøde for det med deres blod eller noget som helst andet?"

Der opstod en sørgmodig tavshed.

"Elsker du mig da ikke længere, Alice?" spurgte obersten.

"Jeg er din for evigt, Redforth!" svarede hans brud.

"Elsker du mig da ikke længere, Nettie?" spurgte nærværende forfatter.

"Jeg er din for evigt, Tinkling!" svarede min brud.

Vi omfavnede alle fire hinanden. De enfoldige må ikke misforstå mig. Obersten omfavnede sin brud, og jeg omfavnede min; men to gange to er fire.

"Nettie og jeg," sagde Alice sørgmodigt, "har overvejet vor stilling. De voksne mennesker er os for stærke og gør nar ad os, og desuden har de forandret tiderne. William Tinklings broder blev døbt i går. Hvad skete? Var der nogen konge til stede? Svar, William!"

Jeg sagde nej, medmindre han havde været forklædt som grandonkel Chopper.

"Eller dronning?"

Der havde ingen dronning været hjemme hos os, det jeg vidste af. Der kunne måske have været en ude i køkkenet; men det troede jeg dog ikke, da tjenestefolkene vist ellers havde omtalt det.

"Eller feer?"

Ingen, der havde været synlige.

"Vi havde jo tænkt, vi fire," sagde Alice med et tungsindigt smil, "at miss Grimmer ville vise sig som den onde fe og komme

til barnedåben med sin krykkestok og give barnet en gave, som kunne bringe ulykke med sig. Var der noget af den slags? Svar, William!"

Jeg svarede, at moder bagefter havde sagt – og det havde hun – at grandonkel Choppers faddergave var lurvet; men hun havde ikke kaldt den ulykkebringende. Hun havde sagt, at den var lurvet, af nysølv, købt hos en marskandiser og ikke svarede til hans indtægter.

"Det må være de voksne mennesker, som har forandret alt dette," sagde Alice. "Vi kunne ikke have forandret det, om vi også havde haft lyst til det, hvad vi ikke ville have haft. Men miss Grimmer er måske dog en ond fe, men har kun ikke villet opføre sig således, fordi de voksne mennesker har overtalt hende til at lade være. I alt fald ville de gøre nar ad os, hvis vi fortalte dem, hvad vi havde ventet."

"De tyranner!" mumlede sørøverobersten.

"Nej, min Redforth," sagde Alice, "tal ikke således. Brug ikke skældsord, ellers vedrører de fader."

"Lad dem det!" sagde obersten. "Hvad bryder jeg mig om det? Hvem er han vel?"

Her påtog Tinkling sig det farlige hverv at tale sin fredløse ven til rette, så at han tog sine udtryk tilbage.

"Hvad bliver der da tilbage for os at gøre?" sagde Alice i sin blide, kloge tone. "Vi må undervise, vi må lege på en ny måde, vi må vente."

Obersten bed tænderne sammen – han manglede fire af de forreste og et stykke af en femte, og han var to gange blevet slæbt hen til en tandlægedespots dør, men var undveget fra sine

vogtere. "Hvem skulle vi undervise? Hvad skulle vi lege på en ny måde? Hvad skulle vi vente på?"

"Vi vil undervise de voksne mennesker," svarede Alice. "Vi skilles i aften. – jo, Redforth!" – for obersten begyndte at smøge sine ærmer op. – "vi skilles i aften! – Lad os i ferien, som nu snart begynder, lægge vore hoveder i blød for at finde på noget, der kan undervise de voksne mennesker og give dem et vink om, hvorledes tingene burde være. Lad os tilhylle vor mening under masken af en roman; du, jeg og Nettie. Da William Tinkling er den, der skriver tydeligst og raskest, skal han skrive den af. Er vi enige?"

Obersten svarede tvært: "For mig gerne," og spurgte: "Hvad skal vi lege?"

"Vi vil lege," sagde Alice, "at vi er børn; ikke, at vi er disse voksne mennesker, som ikke vil hjælpe os på gled, som de burde, og som forstår os så dårligt."

Endnu stedse meget utilfreds brummede obersten: "Hvad skal vi vente på?"

"Vi vil vente," sagde lille Alice, idet hun greb Netties hånd og så op mod himmelen, "vi vil vente – stedse standhaftigt og trofast – til tiderne have forandret sig således, at alt vil hjælpe os på gled og intet gøre os latterlige, og feerne er kommet tilbage. Vi vil vente – stedse standhaftigt og trofast – til vi bliver firs eller hundrede år. Og så vil feerne sende os børn, og vi vil hjælpe dem på gled, de stakkels smukke, små skabninger, om de end leger aldrig så løjerligt."

"Det vil vi, søde Alice," sagde Nettie Ashford og tog hende om livet med begge sine arme og kyssede hende. "Og hvis nu min mand vil gå hen og købe nogle kirsebær til os, så er her penge."

Jeg opfordrede obersten på den venskabeligste måde til at gå med mig; men han forglemte sig i den grad, at han påskønnede min indbydelse ved at sparke bagud og derefter lægge sig på maven i græsset, som han rykkede op og tyggede. Men da jeg kom tilbage, havde Alice næsten fået bugt med hans ærgrelse og beroligede ham ved at sige, at vi alle snart ville være halvfems år.

Mens vi sad under tårepilen og spiste kirsebærrene – ærligt, for Alice delte dem imellem os – legede vi, at vi var halvfems år. Nettie klagede over, at hun havde værk i sin gamle ryg, så at hun måtte halte, og Alice sang en vise, som om hun havde været en gammel kone; men den var meget smuk, og vi var alle lystige, eller om just ikke lystige, så dog vel til mode.

Det var en umådelig masse kirsebær, og Alice havde altid en pæn lille pose, æske eller kasse med sig til sine ting. Den aften var der et lille vinglas i den, og Alice og Nettie sagde, at de ville lave noget kirsebærvin, som vi kunne drikke vor kærligheds skål i, når vi skiltes.

Vi fik hver et glas, og vinen var dejlig, og vi drak hver vor kærligheds skål. Obersten drak sin vin sidst, og jeg så, at den straks gik ham til hovedet. I alt fald rullede han med øjnene, så såre han havde vendt op og ned på glasset, og foreslog mig med en hæs hvisken, at vi skulle "stikke af".

"Hvad mener du?" spurgte jeg min fredløse ven.

"Stikke af fra vore brude," svarede obersten, "og derpå, uden at vende os om, stikke af lige til Amerika."

Vi havde måske prøvet på det, skønt jeg ikke tror, at det ville være lykkedes os; men da vi vendte os om, så vi, at der ikke var andet end måneskin under tårepilen, og at vore smukke,

smukke koner var borte. Vi brast i gråd. Obersten begyndte sidst og holdt først op, men han begyndte stærkt.

Vi skammede os over vore røde øjne og drev om en halv times tid for at få dem hvide igen, ligesom vi også tog et stykke kridt, som jeg malede oberstens og han mine i randen med; men vi så bagefter i sovekammerspejlet, at det ikke tog sig naturligt ud, foruden at der kunne gå betændelse i øjnene. Obersten sagde, at han havde et par støvler, som trængte til såler og bagflikker, men at han næsten ikke fandt det umagen værd at tale om det til sin fader, da han snart ville være halvfems år, og så ville sko jo være mageligere. Obersten fortalte mig ligeledes med hånden på hoften, at han allerede begyndte at blive gammel og få gigt, og det samme sagde jeg til ham. Og da de derhjemme sagde ved aftensbordet – de skal nu altid gøre vrøvl – at jeg skød ryg, følte jeg mig så glad!

Dette er enden på den indledende del, som man især må tro.

2. roman

Af miss Alice Rainbird, 7 år gammel

Der var engang en konge, og han havde en dronning; og han var den mandigste af sit køn og hun den yndigste af sit. Kongen var noget på et kontor. Dronningens fader havde været doktor uden for byen.

De havde nitten børn og fik stadig flere. Sytten af disse børn passede på det mindste barn, og det ældste, Alicia, passede på dem alle. De var fra syv år til syv måneder gamle.

Og lad os nu begynde på vor historie.

En dag, da kongen gik på kontoret, standsede han ved fiskehandlerens butik for at købe halvandet pund laks ikke for nær ved halen, som dronningen, der var en omhyggelig husmoder, havde bedt ham sende hjem. Fiskehandleren sagde: "Så gerne. Er der ellers ikke noget til tjeneste? God morgen."

Kongen gik meget tungsindig stemt til kontoret, for der var så længe til kvartalsdagen, hvor han kunne hæve sin gage, og flere af de kære børn begyndte at vokse fra deres klæder. Han var ikke kommet langt, førend Pickles' bydreng kom løbende efter ham. "Herre, De lagde ikke mærke til den gamle dame i vor butik."

"Hvilken gamle dame?" spurgte kongen. "Jeg så ingen."

Nu havde kongen ikke set nogen gammel dame, fordi denne gamle dame ikke havde været synlig for ham, men nok for Pickles' dreng, sandsynligvis fordi han havde plasket således med vandet og slængt et par flyndere så voldsomt ned i det, at

han ville have ødelagt hendes klæder, hvis hun ikke havde været synlig for ham.

I det samme kom den gamle dame traskende. Hun var klædt i det kostbareste moiré, som lugtede af tørrede lavendler.

"De er nok kong Watkins den første?" sagde den gamle dame.

"Ja, Watkins," svarede kongen, "er mit navn."

"Og fader, hvis jeg ikke tager fejl, til den skønne prinsesse Alicia?" sagde den gamle dame.

"Og til andre dejlige børn," sagde kongen.

"Hør efter. De er på vej til kontoret," sagde den gamle dame.

Øjeblikkelig faldt det kongen ind, at hun måtte være en fe; for hvorledes kunne hun ellers have vidst dette?

"De har ret," sagde den gamle dame som svar på hans tanker; "jeg er den gode fe Grandmarina. Hør efter! Når De kommer hjem til middag, skal De høfligt byde prinsesse Alicia noget af den laks, De netop har købt."

"Hun vil måske ikke have godt af det," sagde kongen.

Over dette tossede indfald blev den gamle kone så vred, at kongen blev ganske forskrækket og bad hende ydmygt om forladelse.

"Der snakkes alt for meget om, at folk ikke har godt af dit og ikke har godt af dat," sagde den gamle dame med den største foragt, det var muligt at udtrykke. "Vær ikke grådig, De vil vel have det alt sammen for Dem selv."

Kongen hang med hovedet, da han fik denne irettesættelse, og sagde, at han aldrig mere skulle tale om ting, folk ikke havde godt af.

"Så vær artig," sagde feen Grandmarina, "og lad være. Hvis den skønne prinsesse Alicia samtykker i at spise af laksen, hvad

jeg nok tror, hun gør, vil De få at se, at hun lader et fiskeben blive liggende på sin tallerken. Sig hende, at hun skal tørre og pudse og polere det, til det skinner som perlemor, og gemme det som en gave fra mig."

"Er det det hele?" spurgte kongen.

"Bliv ikke utålmodig," svarede feen Grandmarina og skændte strengt på ham. "Snub ikke folk af, førend de har talt ud. Det er netop I voksne personers måde. Således bærer I jer altid ad."

Kongen hang igen med hovedet og sagde, at han aldrig skulle gøre det mere.

"Så vær artig," sagde feen Grandmarina, "og lad være. Hils prinsesse Alicia fra mig og sig hende, at fiskebenet er en tryllegave, som kun kan bruges én gang, men at den denne ene gang vil skaffe hende, hvad hun ønsker sig, *det vil sige, hvis hun ønsker det til rette tid.* Det skal De sige hende, og glem det nu ikke."

Men da kongen begyndte: "Tør jeg spørge om grunden –?" blev fruen rent rasende.

"Vil De være artig?" råbte hun og stampede i jorden. "Grunde mig hist og grunde mig her! Altid vil I have grunde. Ingen grunde; sniksnak! Jeg er træt af jeres voksne grunde."

Kongen blev umådelig forskrækket over, at den gamle dame var blevet så hidsig, og sagde, at det gjorde ham grumme ondt, at han havde fornærmet hende, og at han aldrig skulle gøre det mere.

"Så vær artig," sagde den gamle dame, "og lad være."

Med disse ord forsvandt Grandmarina, og kongen gik videre, til han kom til kontoret, hvor han skrev og skrev, til det blev på tide at gå hjem igen. Så bød han, som feen havde befalet ham,

høfligt prinsesse Alicia noget af laksen, og da hun havde ladet sig den smage rigtig godt, så han fiskebenet på hendes tallerken, således som feen havde sagt ham, at han ville, og udrettede feens ærinde, og prinsesse Alicia tog fat på at tørre benet og pudse og polere det, til det skinnede som perlemor.

Og da så dronningen ville stå op næste morgen, sagde hun: "Gud, Gud! Mit hoved, mit hoved!" og så dånede hun.

Prinsesse Alicia, som tilfældigvis så ind ad sovekammerdøren for at spørge efter frokosten, blev meget forskrækket, da hun så sin kongelige moder i denne tilstand, og ringede på Peggy – således hed overhofmesterinden. Men da hun huskede på, hvor lugteflasken stod, klavrede hun op på en stol og tog den og klavrede derpå op på en anden stol og holdt dronningen lugteflasken for næsen, og så sprang hun ned efter noget vand og sprang op igen og vædede dronningens pande med det, og, kort sagt, da overhofmesterinden kom ind, sagde denne gode, gamle kone til den lille prinsesse: "Hvor De kan rappe Dem! Jeg kunne ikke selv have gjort det bedre."

Men det var ikke det værste ved den gode dronnings sygdom. Ak nej, hun var længe meget syg. Prinsesse Alicia holdt de sytten unge prinser og prinsesser rolige, klædte det lille barn af og på og dansede med det, fik kedlen til at koge, varmede suppen, gav dronningen hendes medicin og plejede hende og gjorde alt, hvad hun kunne, og havde så travlt som en mus i barselseng. For der var ikke mange tjenestefolk i paladset, og det af tre grunde; for det første, fordi kongen havde det knapt med penge, dernæst, fordi han aldrig syntes at skulle blive forfremmet i kontoret, og endelig, fordi der var så længe til

kvartalsdagen, at det næsten så ud, som om den var lige så langt borte og lige så lille som en af stjernerne.

Men hvor var det fortryllede fiskeben den morgen, da dronningen var dånet? Ih, det var i prinsesse Alicias lomme. Hun havde været nær ved at tage det frem for at bringe dronningen til live, men havde gemt det igen og søgte efter lugteflasken.

Da dronningen var kommet sig af sin afmagt og var faldet i søvn, var prinsesse Alicia løbet ovenpå for at tale til en af sine særdeles fortrolige veninder, en hertuginde, om en umådelig vigtig hemmelighed. Folk troede rigtignok, at denne hertuginde var en dukke; men hun var virkelig en hertuginde, om end ingen andre end prinsessen vidste det.

Denne overmåde vigtige hemmelighed var hemmeligheden om det fortryllede fiskeben, hvis historie hertuginden godt kendte, da prinsessen fortalte hende alt. Prinsessen knælede ved sengen, hvor hertuginden lå fuldt påklædt og lysvågen, og hviskede hemmeligheden til hende. Hertuginden smilede og nikkede. Folk ville måske have troet, at hun aldrig smilede og nikkede; men det gjorde hun tit, skønt ingen andre vidste det end prinsessen.

Så var prinsesse Alicia løbet ned igen for at holde vagt i dronningens værelse. Hun holdt ofte alene vagt i dronningens værelse; men hver aften, så længe sygdommen varede, sad hun der og holdt vagt tillige med kongen. Og hver aften sad kongen og så på hende med tvær mine og undrede sig over, at hun aldrig tog det fortryllede fiskeben frem. Hver gang hun lagde mærke til det, løb hun igen ovenpå og hviskede hemmeligheden til hertuginden og sagde desuden til hertuginden: "De tror, at vi

børn aldrig har nogen grund eller mening!" og skønt hertuginden var den fineste hertuginde, man kunne tænke sig, blinkede hun dog med øjnene.

"Alicia," sagde kongen en aften til hende, da hun havde ønsket ham godnat.

"Ja, fader?"

"Hvor er det fortryllede fiskeben?"

"I min lomme, fader."

"Jeg troede, at du havde tabt det."

"Nej, jeg har ikke, fader."

"Eller glemt det."

"Nej, jeg har ikke, fader."

En anden gang fo'r naboens lille bidske moppe løs på en af de unge prinser, da han var kommet hjem fra skole og stod på gadedørstrappen, og gjorde ham så forskrækket, at han jog sin hånd gennem en vinduesrude, så han blødte. Da de sytten andre unge prinser og prinsesser så ham bløde, bløde, bløde, blev også de umådelig forskrækkede og skreg sig ganske sorte i alle deres sytten ansigter på en gang. Men prinsesse Alicia holdt hænderne for den ene af deres sytten munde efter den anden og fik dem til at være stille for den syge dronnings skyld. Og så stak hun den sårede prinses hånd i et fad med koldt vand, mens de stirrede på hende med deres to gange sytten er fire og tredive øjne, fire ned og tre op, og søgte derpå i hånden efter glasskår, men lykkeligvis var der ingen glasskår i den. Og så sagde hun til de to buttede prinser, der var stærke, skønt små: "Hent mig den kongelige kludepose; jeg må klippe og sy og skære til og lave i stand." Og de to unge prinser halede i den kongelige kludepose og kom slæbende med den, og prinsesse

Alicia satte sig på gulvet med en stor saks og nål og tråd og klippede og syede og skar til og lavede i stand, og da hun var færdig med det alt sammen, så hun sin fader kongen titte ind ad døren.

"Alicia."

"Ja, far."

"Hvad er det, du gør?"

"Jeg klipper og syr, skærer til og laver i stand, far."

"Hvor er det fortryllede fiskeben?"

"I min lomme, far."

"Jeg troede, du havde tabt det."

"Nej, jeg har ikke, far."

"Eller glemt det."

"Nej, jeg har ikke, far."

Dermed løb hun ovenpå til hertuginden og fortalte hende, hvad der var sket og talte igen til hende om hemmeligheden, og hertuginden rystede på sine hørgule lokker og smilede med sine rosenrøde læber.

Nå, en anden gang faldt det lille barn ind under risten i skorstenen. De sytten unge prinser og prinsesser var vant til det, for de faldt næsten hver dag ind under risten eller ned ad trappen; men barnet var endnu ikke vant til det, og fik et svullent ansigt og et blåt øje af det. Grunden til, at den søde, lille dreng kom til at falde, var den, at han gled ned fra prinsesse Alicias skød, mens hun sad med et stort, groft forklæde på, der var nær ved at kvæle hende, foran skorstenen og begyndte at skrælle roerne til suppen, de skulle have til middag. Grunden til, at hun gjorde dette, var den, at kongens kokkepige samme morgen var løbet væk med sin kæreste, en meget lang, men

meget fordrukken soldat. Nu gav de sytten unge prinser og prinsesser, der skreg ved alt, hvad der skete, sig til at skrige og brøle; men prinsesse Alicia – der ikke kunne bare sig for selv at græde en lille smule – bad dem roligt at være stille, for at dronningen, der lå ovenpå, men var i god bedring, ikke skulle få et tilbagefald, og sagde: "Ti stille alle sammen, I uartige små abekatte, mens jeg undersøger barnet!" Så undersøgte hun den lille dreng og så, at han ikke havde brækket noget, og holdt et koldt strygejern på hans stakkels, søde øje og klappede hans stakkels, søde ansigt, og straks efter faldt han i søvn på hendes arm. Så sagde hun til de sytten prinser og prinsesser: "Jeg tør ikke lægge ham fra mig endnu, for at han ikke skal vågne og føle smerte. Hvis I vil være artige, skal I alle sammen få lov til at være kokkepiger." Da de hørte dette, hoppede de af glæde og gav sig til at lave kokkepigekapper af gamle aviser. En gav hun saltkarret, og en gav hun byggrynene, og en gav hun urterne, og en gav hun roerne, og en gav hun løgene, og en gav hun gulerødderne, og en gav hun krydderikassen, til de alle sammen var blevet kokkepiger og løb rundt og passede deres arbejde, og imens sad hun midt imellem dem, nær ved at kvæles af det grove forklæde, og passede på barnet. Omsider var suppen færdig, og barnet vågnede, smilende som en engel, og blev overgivet til den adstadigste prinsesse, hvorimod de andre prinser og prinsesser blev klemt ind i en krog for ikke – da de altid kom i ulykker – at blive stænket til og skoldet ved at se på, hvorledes prinsesse Alicia hældte suppen ud i skålen. Da nu suppen blev hældt ud og dampede så dejligt og lugtede som en urtekost, der var til at spise, klappede de alle i hænderne. Dette fik barnet til også at klappe i hænderne og da det så ud, som om

det havde en komisk tandpine, kom alle prinserne og prinsesserne til at le. Så sagde prinsesse Alicia: "Le og vær artige, og når vi har spist, vil vi lave en rede til ham på gulvet i en krog, og han skal sidde i sin rede og se en dans af atten kokkepiger." Det blev de unge prinser og prinsesser henrykte over, og spiste al suppen og vaskede fadene og tallerkenerne af og tog af bordet og skød det ind i en krog, og så dansede de med deres kokkepigekapper og prinsesse Alicia med det grove forklæde, der tilhørte kokkepigen, som var løbet væk med sin kæreste, den lange, men meget fordrukne soldat, en dans af atten kokkepiger for det englelige barn, der glemte sit svulne ansigt og sit blå øje og lo, så det klukkede i det.

Og så så prinsesse Alicia igen sin fader, kong Watkins den Første, stå i døren og se til, og han sagde: "Hvad er det, du gør, Alicia?"

"Jeg koger suppe og laver i stand, far."

"Hvad mere, Alicia?"

"Holder børnene i godt humør, far."

"Hvor er det fortryllede fiskeben, Alicia?"

"I min lomme, far."

"Jeg troede, du havde tabt det."

"Nej, jeg har ikke, far."

"Eller glemt det."

"Nej, jeg har ikke, fader."

Da sukkede kongen så dybt og syntes at være så modfalden og så så ulykkelig ud, idet han satte sig og støttede sit hoved på hånden og sin albue på køkkenbordet, der var blevet skubbet ind i en krog, at de sytten prinser og prinsesser listede sig ud af

køkkenet og lod ham alene med prinsesse Alicia og det englelige barn.

"Hvad er der i vejen, far?"

"Jeg er skrækkelig fattig, mit barn."

"Har du slet ingen penge, far?"

"Nej, slet ingen, mit barn."

"Gives der slet ingen måde, du kan få nogle på, far?"

"Ikke en eneste," svarede kongen. "Jeg har gjort mig al mulig umage og prøvet alt muligt."

Da prinsesse Alicia hørte disse ord, begyndte hun at stikke sin hånd i lommen, hvor hun havde det fortryllede fiskeben.

"Far," sagde hun, "når man har gjort sig al mulig umage og prøvet alt muligt, må man vel have gjort sit aller-allerbedste? "

"Ja, ganske sikkert, Alicia."

"Når man har gjort sit aller-allerbedste, far, og det ikke vil forslå, så tror jeg, at den rette tid til at bede andre om hjælp må være kommet." Det var netop den hemmelighed ved det fortryllede fiskeben, hun selv havde udfundet af den gode fe Grandmarinas ord og så ofte hvisket til sin skønne og fine veninde, hertuginden.

Hun tog derfor det fortryllede fiskeben, der var blevet tørret og pudset og poleret, til det skinnede som perlemor, gav det et lille kys og ønskede, at det var kvartalsdag. Og straks blev det kvartalsdag, og kongens kvartalslønning kom raslende ned gennem skorstenen og trillede midt ud på gulvet.

Men det var ikke halvparten af, hvad der skete, nej ikke fjerdeparten, for straks efter kom den gode fe Grandmarina kørende i en karet med fire påfugle for, og bagpå Pickles' dreng, klædt i sølv og guld, med trekantet hat, pudret hår, røde

silkestrømper, et med ædelstene prydet spanskrør og en buket i knaphullet. Ned sprang Pickles' dreng med sin trekantede hat i hånden og hjalp med vidunderlig høflighed – han var blevet rent forandret ved trolddom – Grandmarina ud, og der stod hun i sin kostbare, af tørrede lavendler lugtende moirés kjole og viftede sig med en glimrende vifte.

"God dag, kære Alicia," sagde denne fortryllende, gamle fe. "Hvorledes har De det? Jeg håber, De har det godt. Giv mig et kys."

Prinsesse Alicia omfavnede hende, og derpå vendte Grandmarina sig om mod kongen og sagde noget skarpt: "Er De artig?"

Kongen svarede, at han håbede det.

"Nu kender De formodentlig grunden til, at min guddatter her," sagde feen og kyssede igen prinsessen, "ikke brugte fiskebenet tidligere."

Kongen bukkede undseligt for hende.

"Har De flere grunde at spørge om?" spurgte feen.

"Nej," svarede kongen.

"Så vær artig," sagde feen, "og lev fra nu af altid lykkelig."

Derpå vinkede Grandmarina med sin vifte, og de sytten prinser og prinsesser, der nu ikke mere var vokset fra deres klæder, kom ind, klædt i nyt fra top til tå og med læg på ethvert stykke, for at det kunne lægges ned. Derefter rørte feen ved prinsesse Alicia med sin vifte, og det grove, kvælende forklæde fløj væk, og hun viste sig udmærket smukt klædt som en lille brud med krans af orangeblomster og et slør af sølvflor. Derpå forvandledes køkkenbordet til et klædeskab, der var gjort af de dejligste træsorter, guld og spejlglas og fuldt af alle slags kjoler,

som alle sammen var til hende og passede hende til fuldkommenhed. Så kom den englelige, lille dreng ind, løbende alene, ug hans ansigt og øjne var slet ikke blevet værre, men tværtimod meget bedre. Og så bad Grandmarina om at blive forestillet for hertuginden, og da hertuginden var blevet hentet ned, sagde de hinanden høfligheder.

Da feen og hertuginden havde hvisket lidt med hinanden, sagde feen højt: "Ja. Jeg tænkte nok, hun havde sagt Dem det." Derpå vendte Grandmarina sig om mod kongen og dronningen og sagde: "Vi vil opsøge prins Vispersonio og udbede os fornøjelsen af Deres selskab i kirken om en halv time præcis." Dermed satte hun og prinsesse Alicia sig ind i kareten, og Pickles' dreng hjalp hertuginden, som satte sig på sædet lige overfor, og derpå slog Pickles' dreng trinnet op og sprang selv bagpå, og påfuglene fløj af sted med udbredte haler.

Prins Vispersonio sad ganske alene og spiste brystsukker og ventede på at blive halvfems år. Da han så påfuglene komme ind ad vinduet med kareten bagefter, faldt det ham øjeblikkelig ind, at der ville ske noget mærkeligt.

"Prins," sagde Grandmarina, "jeg bringer Dem Deres brud."

I samme øjeblik, som feen havde sagt disse ord, holdt prins Vispersonios ansigt op med at være klistret, hans trøje og bukser blev forvandlet til ferskenfarvet fløjl, hans hår krøllede sig, og en hue med fjer kom flyvende ind som en fugl og satte sig på hans hoved. På feens opfordring satte han sig ind i kareten, hvor han fornyede sit bekendtskab med hertuginden, som han havde set før.

I kirken var prinsens slægtninge og venner og prinsesse Alicias slægtninge og venner til stede tillige med de sytten

prinser og prinsesser, barnet og en mængde af naboerne. Vielsen var over al beskrivelse dejlig. Hertuginden var brudepige og så på ceremonien fra prædikestolen, hvor hun var stillet op imod hyndet på pulten.

Grandmarina gjorde bagefter et glimrende bryllupsgilde, hvor der fandtes alt og mere til at spise og alt og mere til at drikke. Bryllupskagen var nydeligt pyntet med hvide atlaskes bånd, strøsukker af sølv og hvide liljer og holdt 35 meter i omkreds.

Da Grandmarina havde drukket det unge pars skål, og prins Vispersonio havde holdt en tale, og alle havde råbt hip, hip, hip, hurra! tilkendegav Grandmarina kongen og dronningen, at der for fremtiden ville blive otte kvartalsdage i hvert år, undtagen når det var skudår, for så ville der blive ti. Derefter vendte hun sig om mod Vispersonio og Alicia og sagde: "Mine kære unge venner, I vil få fem og tredive børn, og de vil blive smukke og artige. Sytten af jeres børn ville blive drenge og atten piger. Alle jeres børns hår vil krølle sig af sig selv. De vil aldrig få mæslinger og vil have overstået kighosten, førend de bliver født."

Ved at høre sådanne gode tidender råbte alle igen hip, hip, hip, hurra!

"Der står nu kun tilbage," sagde Grandmarina til slutning, "at gøre ende på fiskebenet."

Med disse ord tog hun det ud af hånden på prinsesse Alicia, og øjeblikkelig fo'r det ned i halsen på naboens lille, skrækkelige, bidske moppe og kvalte den, så den fik krampe og døde.

3. roman

Af oberst Robin Redforth, 9 år gammel

Genstanden for vor nærværende fortælling synes i en forholdsvis ung alder at have helliget sig til sørøverhåndværket; for vi ser ham føre en prægtig skonnert på hundrede, til mundingen ladte kanoner, endnu førend han havde haft fremmede til ære for sin tiende fødselsdag.

Vor helt synes at have følt sig fornærmet af en lærer i latinsk grammatik og krævet den fyldestgørelse, den ene mand af ære skylder den anden; men da han ikke fik den, trak han hemmeligt sit høje sind tilbage fra sligt lavt selskab, købte en brugt lommepistol, svøbte nogle stykker smørrebrød ind i papir, lavede sig en flaske lakridsvand og trådte ind på tapperhedens bane.

Det ville være kedeligt at følge Boldheart – for således hed han – gennem de første overgange i hans historie, og det må være nok at sige, at vi ser ham som kaptajn Boldheart ligge i fuld uniform på et rødt tæppe, der var udbredt på skansen af hans skonnert *Beauty* i de kinesiske farvande. Det var en dejlig aften, og mens hans mandskab lå i klynger rundt om ham, glædede han det med følgende vise:

En sørøver lystig,
altid er tørstig,
men aldrig er løj,
    å hive høj!
Kor:
    Å hive høj!

Den glædelige virkning af disse oplivende ord, mens de svævede hen over vandene, og matroserne med deres grove røst istemte Boldhearts fyldige toner, lader sig lettere fatte end beskrive.

Under disse omstændigheder råbte udkiggeren på toppen: "Hvalfisk!"

Alt blev nu liv og virksomhed.

"Hvor?" råbte kaptajn Boldheart og så op.

"På bagbords bov, sir," svarede udkiggeren, idet han tog til hatten; for så streng var mandstugten om bord i *Beauty*, at han endog i denne højde var nødt til at huske på den for ikke at få en kugle gennem hovedet.

"Det eventyr er mit," sagde Boldheart. "Min harpun, dreng! Ingen må følge med;" og efter at være sprunget alene i sit fartøj roede kaptajnen med beundringsværdig færdighed hen mod uhyret.

Alt blev nu spænding.

"Han nærmer sig den!" sagde en aldrende matros, som fulgte kaptajnen gennem sin kikkert.

"Han rammer den!" sagde en anden matros, en ganske ung knøs, der ligeledes havde en kikkert.

"Nu har han den på slæb!" sagde en tredje matros, en mand i livets fulde kraft, som ligeledes havde en kikkert.

Kaptajnen så man virkelig komme nærmere med den svære masse bag efter sig. Vi vil ikke dvæle ved de øredøvende råb af "Boldheart! Boldheart!" da han efter et let spring op på skansen forærede sine folk sit bytte. De tjente senere to tusinde fire hundrede og sytten pund, ti shillings og seks pence ved det.

Efter at have ladet sejlene brase, lagde kaptajnen nu N-N-V an. *Beauty* fløj mere end den flød hen over de mørkeblå vande. En fjorten dages tid hændtes der intet videre mærkeligt, end at fire spanske galeoner og en snav fra Sydamerika, alle med kostbare ladninger, blev taget med stort mandefald. Uvirksomheden begyndte at gøre sin virkning på folkene. Kaptajn Boldheart kaldte alle mand agterud og sagde:

"Jeg hører, at der er misfornøjede iblandt jer, manne; lad dem træde frem."

Efter nogen mumlen, under hvilken ytringer som: "Vel, vel, sir," "Flaget," "Vast hive," "Styrbord," "Bagbord", "Bovspryd " og lignende kendetegn på en oprørsk understrøm, om end kun svagt, lod sig høre, trådte bedstemand i foremærs, Bill Boozey, frem. Han var skabt som en kæmpe, men bævede dog for kaptajnens blik.

"Hvad klager I over?" spurgte kaptajnen.

"Ja, ser De vel, kaptajn Boldheart," svarede den tårnhøje sømand, "jeg har nu faret så mangt et år som mand og dreng; men aldrig har jeg endnu set, at mælken, der er blevet given til mandskabets te, har været så sur, som den er om bord i denne skude."

I dette øjeblik forkyndte det rystende råb: "En mand over bord!" det forbavsede mandskab, at Boozey ved – i lutter tankeløshed – at træde tilbage, da kaptajnen havde lagt hånden

på den trofaste lommepistol, som han bar i sit bælte, havde tabt ligevægten og nu kæmpede med de skummende vover.

Alt blev nu tummel.

Men for kaptajn Boldheart var det kun et øjebliks sag at kaste sin uniform uden at ænse de kostbare ordener, den var smykket med, og springe i søen efter den druknende kæmpe. Sindsforvirrende var spændingen, da fartøjerne firedes ned; umådelig glæden, da de så kaptajnen holde den druknende oppe med tænderne; øredøvende jubelråbene, da de begge haledes op på *Beautys* dæk. Og så såre kaptajn Boldheart havde fået tørre klæder på i stedet for sine våde, havde han ingen så opofrende, om end beskeden ven som William Boozey.

Boldheart pegede nu ud i kimmingen og gjorde sit mandskab opmærksom på de smækre spir af et skib, der lå trygt i havn under et forts kanoner.

"Ved solens opgang skal det være vort," sagde han. "Giv dobbelt ration grog og gør klart til batalje."

Alt blev nu travlhed.

Da morgenen gryede efter en søvnløs nat, så man det fremmede skib sætte alle sejl til for at komme ud af havnen og tilbyde slag. Da de to skibe nærmede sig hinanden, løsnede det fremmede et kanonskud og hejste romersk flag, hvoraf Boldheart sluttede, at det måtte være den latinske grammatiklærers fartøj. Således var det også, og det havde krydset omkring i verden til ingen som helst nytte lige fra det øjeblik, han havde givet sig til at være sørøver.

Boldheart holdt nu en tale til sine folk, hvori han lovede at sprænge dem i luften, hvis han måtte blive overbevist om, at deres ære krævede det, og gav befaling til at fange den latinske

grammatiklærer levende. Derpå lod han dem gå til deres poster, og nu begyndte kampen med et glat lag fra *Beauty*, som så vendte og gav et til. *Skorpionen* – det var det passende navn, den latinske grammatiklærers fartøj førte – var ikke sen til at svare på dens ild, så at der opstod en frygtelig kanonade, under hvilken *Beauty*s stykker gjorde et skrækkeligt nederlag på *Skorpionen*.

Den latinske grammatiklærer så man oppe på hytten opmuntre sine folk midt i røgen og ilden. Til hans ære være det sagt, han var ingen kryster, skønt hans hvide hat, hans korte, grå bukser og hans lange, brune frakke, der nåede ham helt ned til hælene – den frakke, han havde haft på, da han fornærmede Boldheart – dannede en højst ufordelagtig modsætning til dennes glimrende uniform. I dette øjeblik greb Boldheart en entrepik, stillede sig i spidsen for sine folk og gav befaling til entring.

Der opstod nu en fortvivlet kamp i finkenettet – eller et sted der i nærheden – indtil den latinske grammatiklærer, efter at hans master var gået over bord og hans skrog og rejsning blevet sønderskudte, selv strøg flaget, da han så Boldheart hugge sig frem til ham, rakte Boldheart sit sværd og bad om pardon. Næppe var han blevet sat i kaptajnens båd, førend *Skorpionen* gik til bunds med alle dem, der var om bord i den.

Da kaptajn Boldheart derpå kaldte sine folk sammen, indtraf der et uhyggeligt tilfælde, idet han så sig nødsaget til at dræbe kokken med et eneste hug med sin huggert, da han, fordi han havde mistet en broder i kampen, søgte som en rasende at trænge ind på den latinske grammatiklærer med en forskærerkniv for at tage livet af ham.

Derpå vendte kaptajn Boldheart sig om mod den latinske grammatiklærer, som han hårdt bebrejdede hans grusomhed, og henstillede til sine folk, hvad de mente, den lærer, der havde fornærmet en dreng, havde fortjent.

De svarede enstemmigt: "Døden."

"Det kan nok være," sagde kaptajnen, "men aldrig skal det siges, at Boldheart plettede sin triumf med sin fjendes blod. Gør jollen klar."

Jollen blev øjeblikkelig gjort klar.

"Uden at berøve Dem livet," sagde kaptajnen, "må jeg dog for stedse berøve Dem midlerne til at fornærme andre drenge. Jeg sætter Dem i drift i dette fartøj. De vil deri finde et par årer, et kompas, en flaske rom, et lille fad vand, et stykke flæsk, en pose med beskøjter og min latinske grammatik. Gå nu og fornærm de indfødte, hvis De kan finde nogle."

Dybt såret af denne bitre spydighed, blev den ulykkelige sat i jollen og var snart ladet langt tilbage. Han gjorde intet forsøg på at ro, men de så ham ligge på ryggen med benene i vejret, da han sidste gang kunne øjnes gennem skibskikkerterne.

En stiv brise begyndte nu at blæse op, hvorfor kaptajn Boldheart lod lægge S-S-V an og befalede at lette skibet lidt om natten ved at falde et par streger af til V. Eller vel endog til V-t-S, hvis det skulle krænge sig alt for meget. Han trak sig derpå tilbage, da han højlig trængte til at hvile sig; for foruden de anstrengelser, den kække officer havde gennemgået, havde han fået seksten sår i kampen, men havde ikke talt om det til nogen.

Om morgenen kom der en hvid byge, som blev afløst af andre byger af forskellige farver. Det tordnede og lynede voldsomt i seks uger, og så rasede orkaner i to måneder, hvorpå der fulgte

vandhoser og tornadoer. Den ældste matros om bord – og han var dog meget gammel – havde ikke oplevet mage til vejr. *Beauty* tabte enhver forestilling om, hvor den var, og tømmermanden meldte seks fod og to tommer vand i lasten. Alle sank hver dag sanseløse om ved pumperne.

Nu begyndte det at skorte stærkt på proviant. Vor helt satte mandskabet på smal ration og sig selv på endnu smallere ration end nogen mand i skibet. I denne nød viste bedstemand i foremærs, Boozey, som vore læsere måske endnu kan huske, en i sandhed rørende taknemmelighed. Den brave, skønt ringe William forlangte nemlig flere gange at blive slagtet og saltet til kaptajnens bord.

Vi nærmer os nu en forandring.

En dag, da solen skinnede lidt, og vejret havde lagt sig noget, råbte udkiggeren på toppen, der nu var for mat til at kunne tage til sin hat, som desuden var blæst væk:

"Vilde!"

Alt blev nu forventning.

Straks efter så man femten hundrede kanoer, som hver især roedes af tyve vilde, nærme sig i ypperlig orden. De vilde var af lysegrøn farve og sang med stor kraft følgende vers:

> Knaski, kniski, knoski tand.
> Gumle, gumle, gumle,
> knaski, kniski, knoski tand,
> gumle, gumle, gumle.

Da aftenens skygger nu var i færd med at udbrede sig, mente mandskabet, at disse udtryk skulle indeholde disse enfoldige menneskers tanker og aftensalmen; men det viste sig snart, at verset var en oversættelse af bordbønnen.

Ikke så såre fattede høvdingen, der var stolt prydet med fjer af livlige farver og havde en kamppapegøjes majestætiske udseende, at skibet var *Beauty*, under kaptajn Boldheart – høvdingen forstod nemlig engelsk til fuldkommenhed – førend han kastede sig næsegrus ned på dækket, og det var ikke muligt at få ham til at rejse sig, førend kaptajnen havde løftet ham op og sagt, at han ikke ville gøre ham noget ondt. Alle de andre vilde kastede sig ligeledes med kendetegn på rædsel næsegrus ned og måtte også løftes op én for én. Således var den store Boldhearts rygte gået forud for ham, endog blandt disse naturens børn.

Skildpadder og østers skaffedes nu til veje i forbavsende mængde, og i dem og i yams spiste mandskabet sig mæt. Efter bordet sagde høvdingen til kaptajn Boldheart, at der var bedre fødevarer oppe i landsbyen, og at han med fornøjelse ville føre ham og hans officerer derhen. Af frygt for forræderi lod Boldheart sit bådsmandskab følge med, fuldstændig væbnet. Og godt ville det være for andre skibsførere, hvis deres forholdsregler – men vi vil ikke foregribe fortællingen i dens gang.

Da kanoerne kom til strandbredden, oplystes nattens mørke af skæret fra et umådeligt bål. Efter at have befalet sit bådsmandskab, med den uforfærdede, men ulærde William i spidsen, at holde sig samlet og passe godt på, gik Boldheart modigt videre arm i arm med høvdingen.

Men hvem kan skildre kaptajnens overraskelse, da han så en kreds af vilde, der sang den ovenanførte barbariske oversættelse af bordbønnen i kor og dansede hånd i hånd om den latinske grammatiklærer, der lå i en kurv med raget hoved, mens to

vilde strøede mel på ham, førend han blev sat på ilden for at steges!

Boldheart rådslog nu med sine officerer om, hvorledes man burde bære sig ad, og imens tiggede den ulykkelige fange uophørligt om nåde og bønfaldt om at blive befriet. Efter den højmodige Boldhearts forslag blev man omsider enige om, at han ikke skulle steges, men få lov til at vedblive at være rå, dog på to betingelser, nemlig:

1) at han under ingen omstændigheder nogen sinde mere måtte lære en dreng noget, og

2) at han, hvis han kom tilbage til England, skulle tilbringe sit liv med at rejse omkring for at opsøge drenge, der ville have deres stile skrevet, og skrive disse drenges stile for dem uden at sige et ord om det.

Boldheart drog da sit sværd af skeden og lod ham beedige disse vilkår på dets blanke klinge. Fangen græd bitterligt og syntes dybt at angre sine tidligere vildfarelser.

Nu befalede kaptajnen sine folk at gøre sig færdige til en salve og lade rask igen, når de havde skudt. "Og et par snese af jer vil sagtens tumle over ende," mumlede William Boozey, "for jeg sigter på jer." Med disse ord tog den spottende, men morderske William godt sigte.

"Fyr!"

Boldhearts klangfulde røst overdøvedes af bøssernes knald og de vildes skrig; den ene salve efter den anden fremkaldte talrige ekkoer, og flere hundrede vilde blev dræbt, flere hundrede såret, og mange tusinde løb ind i skoven. Den latinske grammatiklærer fik en overkomplet nathue til låns og en spidskjole, som han bar med skøderne fortil. Han frembød

et latterligt, skønt tillige ynkeligt skue; men det var kun løn som forskyldt.

Vi ser nu kaptajn Boldheart med denne frelste ulykkelige ombord stå ud efter andre øer. På en af disse, en ø, hvor man ikke åd mennesker, men flæsk og grøntsager, giftede han sig – for sit vedkommende kun for løjers skyld – med kongens datter. Her opholdt han sig i nogen tid og fik en stor mængde ædelstene, guldstøv, elfenben og sandeltræ af de indfødte og blev meget rig, og det uagtet han næsten hver dag gav sine folk foræringer af uhyre værdi.

Da skibet omsider var blevet lastet med så mange kostbarheder af forskellig slags, som det kunne rumme, gav Boldheart befaling til at lette og vende *Beauty*s stævn mod England. Denne befaling blev modtaget med tre hurraråb, og førend solen var gået ned, var mangen hornpipe blevet danset på dækket af den uopdragne, men smidige William.

Dernæst træffer vi kaptajn Boldheart omtrent tre sømile fra Madeira, hvor han igennem sin kikkert iagttager en fremmed af mistænkeligt udseende, som gjorde sejl efter ham. Da han løsnede en kanon tværs for boven af ham for at tvinge ham til at lægge bi, hejste han et flag, som han straks genkendte som flaget fra masten hjemme i haven.

Da kaptajnen heraf måtte tro, at hans fader var gået til søs for at opsøge sin længe savnede søn, sendte han sit eget fartøj over til den fremmede for at spørge, om det var tilfældet, og i bekræftende fald, om hans fader havde strengt hæderlige hensigter. Fartøjet kom tilbage med foræringer af grøntsager og fersk kød og meldte, at den fremmede var *Familien* på tolv hundrede tons og ikke alene havde kaptajnens fader, men også

hans moder, samt de fleste af hans tanter og onkler og alle hans kusiner og fætre om bord. Endvidere fik Boldheart underretning om, at samtlige hans slægtninge havde udtalt sig på en sømmelig måde og var rede til at omfavne og takke ham for den store ære, han havde gjort dem. Boldheart indbød dem straks til frokost næste formiddag om bord i *Beauty* og gav befaling til et glimrende bal, som skulle vare hele dagen.

I løbet af natten fik han den overbevisning, at det ville være unyttigt at søge at forbedre den latinske grammatiklærer, da denne utaknemmelige forræder blev grebet i, mens skibene lå tæt ved hinanden, at sætte sig i forbindelse med *Familien* ved signaler og tilbyde at udlevere Boldheart. Straks om morgenen blev han hængt under rånokken, efter at Boldheart på det eftertrykkeligste havde foreholdt ham, at således gik det alle fornærmere.

Sammenkomsten mellem kaptajnen og hans forældre ledsagedes af tårer. Hans onkler og tanter ville også have ledsaget deres sammenkomst med tårer; men det ville han ikke vide noget af. Hans fætre og kusiner blev højst forbavsede over størrelsen af hans skib og mandstugten blandt hans folk og rent overvældede af hans prægtige uniform. Han førte dem rundt omkring i skibet og viste dem enhver mærkværdighed, ligesom han også løsnede sine hundrede kanoner og fandt det morsomt at se, hvor forskrækkede de blev.

Gæstebuddet overgik alt, hvad der nogen sinde var blevet set om bord på et skib, og varede fra ti om formiddagen til klokken syv næste morgen. Der indtraf kun én ubehagelig omstændighed, idet kaptajn Boldheart så sig nødsaget til at lade sin fætter Tom lægge i lænker for respektstridig opførsel;

men da drengen lovede bod og bedring, blev han menneskekærligt løsladt efter nogle timers strengt fængsel.

Boldheart tog nu sin moder med ned i den store kahyt og spurgte til den unge dame, som han, som vi ved, var forelsket i. Hans moder svarede, at genstanden for hans kærlighed for tiden gik i skole i Margate for at kunne bruge søbade, men at hun frygtede for, at den unge dames slægtninge endnu stadig var imod forbindelsen. Boldheart besluttede straks, om fornødent, at bombardere byen.

Efter til den ende at have overtaget kommandoen over sit skib og ladet alle, med undtagelse af de kampdygtige mænd, gå over på *Familien*, som han befalede at holde sig i flåde med ham, ankrede Boldheart snart op på reden ved Margate. Her gik han, vel væbnet og ledsaget af sit bådsmandskab med den trofaste, men blodtørstige William i spidsen, i land og forlangte at tale med borgmesteren, som kom ud fra sit kontor.

"Ved De, hvad dette skib hedder, borgmester?" spurgte Boldheart hidsigt.

"Nej," svarede borgmesteren og gned sine øjne; han ville knap tro dem, da han så det stolte skib ligge til ankers.

"Det hedder *Beauty*," sagde kaptajnen.

"Ha!" udbrød borgmesteren med en studsen. "Så De er altså kaptajn Boldheart?"

"Ja, netop."

Der blev et ophold, og borgmesteren skælvede.

"Vælg nu, borgmester," sagde kaptajnen. "Hjælp mig til min brud eller find Dem i at blive bombarderet."

Borgmesteren bad ynkelig om to timers frist for at kunne høre sig for om den unge dame; men Boldheart tilstod ham kun

én time, i hvilken han satte William Boozey til skildvagt ved ham med draget sværd og pålæg om at følge ham, hvor han gik og stod, og at gennembore ham, hvis han gjorde mine til at ville spille falsk spil.

Efter timens forløb viste borgmesteren sig igen, mere død end levende, fulgt i hælene af Boozey, mere levende end død.

"Kaptajn," sagde borgmesteren, "jeg har fået at vide, at den unge dame er i færd med at gå i bad og i dette øjeblik venter på, at en badevogn skal blive ledig. Vandet er lavt, men ved at stige. Når jeg sætter mig i en af byens både, vil jeg ikke vække mistanke, og idet hun i sin badedragt går fra sejltaget på vognen ud i det flakke vand, skal min båd afskære hende tilbagevejen. Gør De så resten."

"Borgmester," sagde kaptajnen, "du har frelst byen."

Kaptajnen signalerede nu til sin båd, at den skulle hente ham, hvorpå han selv tog roret og befalede mandskabet at ro hen til badepladsen og blive liggende på årerne der. Alt gik efter aftale. Hans yndige brud kom frem, borgmesteren smuttede ind bag ved hende, hun blev forvirret og kom ud på dybt vande, men efter en behændig drejning med roret og et kraftigt kast med årerne greb den hende tilbedende Boldheart hende i sine kraftige arme, hvor hendes forfærdede rædselsskrig forvandledes til glædesråb.

Førend *Beauty* kunne få lettet, forkyndte hejsningen af alle flag i byen og havnen og ringningen med alle klokkerne, at han intet havde at frygte for. Han besluttede derfor at lade sig vie straks og gjorde signal efter en præst og en degn, som straks kom ud i en sejlbåd ved navn *Skylark*. Derpå blev der holdt endnu et stort gæstebud om bord i *Beauty*, under hvilket

borgmesteren blev kaldt ud af et bud. Han kom tilbage med det budskab, at regeringen havde ladet spørge, om kaptajn Boldheart ville give sit minde til, at han til påskønnelse af de store tjenester, han havde vist sit fædreland som sørøver, udnævntes til oberst. For sin egen skyld ville han have ladet hånt om denne værdiløse nåde; men hans brud ønskede det, og han samtykkede derfor.

Der hændtes endnu kun en ting, førend det gode skib *Familien* afskedigedes med rige gaver til alle dem, der var der om bord. Det er sørgeligt at skulle fortælle – men således er den menneskelige natur hos nogle fætre – at kaptajn Boldhearts uvorne fætter Tom blev surret og skulle have haft tre dusin af en tamp, "for at have peget fingre og gjort nar", hvis kaptajn Boldhearts frue ikke var gået i forbøn for ham. Derpå blev *Beauty* på ny udrustet, og kaptajnen og hans unge kone drog til det indiske hav, for der stedse at være glade.

4. roman

Af miss Nettie Ashford, 6½ år gammel

Der gives et land, som jeg skal vise jer, når jeg kommer til at lære landkort, hvor børnene ganske råder sig selv. Det er uhyre fornøjeligt at bo i dette land; de voksne mennesker må adlyde børnene og får aldrig lov til at blive oppe om aftenen undtagen på deres fødselsdage. Børnene lader dem lave syltetøj, gelé og marmelade og tærter, postejer og buddinger og al slags bagværk. Siger de nej, bliver de sat i skammekrogen, til de gør det. Sommetider får de lov til selv at spise noget af det; men når de får det, må de i almindelighed bagefter tage medicin.

En af dette lands indbyggere, et rigtig sødt væsen ved navn mrs. Orange, var uheldigvis ynkeligt plaget af sin talrige familie. Hendes forældre krævede stadig tilsyn og havde slægtninge og venner, som der næsten hele tiden tilstødte et eller andet uheld, hvorfor mrs. Orange sagde til sig selv: "Jeg kan virkelig ikke længere holde det ud med disse plageånder, men må sætte dem i skole alle sammen."

Hun tog sin blusekjole af, klædte sig meget pænt på og tog sit lille barn på armen og gik ud for at henvende sig til en anden dame ved navn mrs. Lemon, som holdt forberedelsesskole. Mrs. Orange stod op på skrabejernet for at trække i klokkestrengen og ringe, klinge-linge-ling.

Da mrs. Lemons pyntelige, lille stuepige hørte det ringe, kom hun ud og trak op i sine strømper, mens hun gik hen ad gulvet.

"God morgen," sagde mrs. Orange. "Smukt vejr i dag. Hvorledes har De det? Er mrs. Lemon hjemme?"

"Ja hun er, madame."

"Vil De melde mrs. Orange med barn?"

"Ja, madame. Træd indenfor."

Mrs. Oranges barn var meget smukt og helt af voks, hvorimod mrs. Lemons barn var af skind og klid. Men da mrs. Lemon kom ind i salen med sit barn på armen, var mrs. Orange ikke des mindre så høflig at sige: "God morgen. Smukt vejr i dag. Hvorledes har De det? Og hvorledes har lille Boots det?"

"Å, kun dårligt, madame; hun har ondt for tænder."

"Hvor mange tænder har hun, madame?"

"Fem, madame."

"Min Emilie har otte, madame," sagde mrs. Orange. "Skal vi lægge dem ved siden af hinanden på kaminhylden, mens vi snakker sammen?"

"Med fornøjelse, madame," svarede mrs. Lemon. "Hm!"

"Det første, jeg må spørge Dem om, madame, er, om jeg ikke plager Dem?" sagde mrs. Orange.

"På ingen måde," svarede mrs. Lemon. "Langt fra, forsikrer jeg Dem."

"Dernæst ville jeg gerne vide, om De har nogle ledige pladser?"

"Ja jeg har, madame. Hvor mange vil De have?"

"Sandt at sige, madame," svarede mrs. Orange, "er jeg kommet til den overbevisning, at mine børn" – åh, jeg har glemt at sige, at her til lands kaldes de voksne mennesker børn – "at mine børn virkelig gør mig for meget af det. Lad mig engang se.

To forældre, to af deres fortrolige venner, en gudfader, to gudmødre og en tante. Har De otte ledige pladser?"

"Jeg har netop otte, madame," svarede mrs. Lemon.

"Hvor heldigt! Vilkårene er formodentlig rimelige?"

"Ja, meget rimelige, madame."

"Kosten god, håber jeg?"

"Ypperlig, madame."

"Rigelig?"

"Rigelig."

"Højst tilfredsstillende! Ingen legemlige straffe?"

"Åh, engang imellem rusker vi lidt i dem eller giver dem et dask, men det er kun i yderste nødstilfælde."

"Kunne jeg," spurgte mrs. Orange, "kunne jeg få anstalten at se?"

"Med største fornøjelse, madame," svarede mrs. Lemon.

Mrs. Lemon førte mrs. Orange ind i skolestuen, hvor der var en mængde elever, og da mrs. Lemon sagde: "Rejs jer op, børn," rejste de sig alle op.

Mrs. Orange hviskede til mrs. Lemon: "Der står et blegt, skaldet barn med rødt kindskæg hist henne og ser så modfalden ud. Må jeg spørge, hvad han har gjort?"

"Kom herhen, White, og sig, hvad du har gjort."

"Væddet på heste," svarede White tvært.

"Gør det dig ikke ondt, du uartige barn?"

"Nej," svarede White. "Det gør mig nok ondt at tabe, men det vil ikke gøre mig ondt at vinde."

"Det er ret en slem dreng, madame," sagde mrs. Lemon. "Væk med dig. Det er Brown, mrs. Orange. Det er sørgeligt med

Brown. Han ved aldrig, når han har fået nok. Grådig. Hvorledes er det med din podagra?"

"Dårligt," svarede Brown.

"Hvad kan du vente andet?" sagde mrs. Lemon. "Din mave er jo lige så stor som to andre. Gå straks hen og rør dig. Kom her hen, mrs. Black. Det er et barn, mrs. Orange, som altid vil lege. Hun kan ikke holdes hjemme en hel dag ad gangen, men skal altid føjte om og ødelægge sine klæder. Lege, lege og intet andet end lege fra morgen til aften og til morgen igen. Hvor kan hun vente at blive til noget?"

"Venter heller ikke at blive til noget," sagde mrs. Black surmulende. "Jeg har ingen lyst til det."

"Der har De en prøve på hendes sind, madame," sagde mrs. Lemon. "Hvis de så hende, mens hun farer rundt og forsømmer alt andet, ville De tro, at hun i det mindste var godmodig; men Gud velsigne Dem, madame, det er så næsvis og uforskammet en tøjte, som De nogen sinde har truffet i alle Deres livfødte dage!"

"De må have mange bryderier med dem, madame," sagde mrs. Orange.

"Ja, det har jeg rigtignok," svarede mrs. Lemon. "Det er nogle urimelige børn med deres arrighed, deres skænderier, deres uvidenhed om, hvad der er dem tjenligt, og deres lyst til at dominere!"

"Nå, god morgen, madame," sagde mrs. Orange.

"Nå, god morgen, madame," sagde mrs. Lemon.

Dermed tog mrs. Orange sit barn og gik hjem og lod flokken, der plagede hende så meget, vide, at de skulle sættes i en skole.

De sagde rigtignok, at de ikke ville i skole, men hun pakkede deres kufferter og bød dem pakke sig.

"O Gud, Gud, nu vil jeg hvile mig og være taknemmelig," sagde mrs. Orange og lagde sig tilbage i sin lille lænestol. "Endelig er jeg blevet mine plageånder kvit!"

I det samme kom en anden dame ved navn mrs. Alicumpaine til gadedøren og ringede, klinge-linge-ling.

"God dag, bedste mrs. Alicumpaine," sagde mrs. Orange. "Bliv hos os til middag. Vi har kun et lammelår og en simpel øllebrød; men tag til takke med, hvad huset formår, så er De sød!"

"Tal ikke om det," sagde mrs. Alicumpaine, "jeg gør det kun alt for gerne. Men hvorfor tror De, jeg kommer, madame? Gæt engang."

"Det kan jeg virkelig ikke gætte," sagde mrs. Orange.

"Jeg skal have et lille ungt selskab hjemme hos mig i aften, og hvis De og mr. Orange og barnet vil deltage i det, vil vi være en sluttet kreds."

"Det er jo ganske fortryllende."

"Hvor det er smukt af dem," sagde mrs. Alicumpaine. "Men børnene vil dog vel ikke plage Dem?"

"De søde væsener! Nej, slet ikke," svarede mrs. Orange. "Jeg elsker børn."

Nu kom mr. Orange hjem fra byen og kom ligeledes med et klinge-linge-ling.

"Du ser så træt ud, kære James," sagde mrs. Orange. "Hvad har du haft at gøre i byen i dag?"

"Spillet langbold, min ven," svarede mr. Orange, "og det tager på kræfterne."

"Det er en skrækkelig by, madame," sagde mrs. Orange til mrs. Alicumpaine; "den er så trættende, ikke sandt?"

"O, skrækkelig trættende!" svarede mrs. Alicumpaine. "John har i den sidste tid lagt sig efter at spille top, og jeg siger tit til ham om aftenen: 'Er udbyttet alt det slid og slæb værd, John?"

Maden var nu færdig, hvorfor de satte sig til bords, og mens mr. Orange skar lammelåret for, sagde han: "Det er et kummerligt hjerte, som aldrig gør sig en glad time. Gå ned i kælderen, Jane, og hent en flaske af den bedste limonade."

Ved tetid gik mr. og mrs. Orange med deres barn og mrs. Alicumpaine hjem til hende. Børnene var endnu ikke kommet, men balsalen var gjort i stand til dem og pyntet med papirsblomster.

"Hvor yndigt!" sagde mrs. Orange. "De kære små! Hvor de vil blive glade!"

"Jeg bryder mig ikke om børn," sagde mr. Orange gabende.

"Heller ikke om pigebørn?" sagde mrs. Alicumpaine. "Jo vist bryder De Dem om pigebørn!"

Mr. Orange rystede på hovedet og gabte igen.

"De er så letsindige og forfængelige, madame."

"Se engang her, kære James," udbrød mrs. Orange, der imidlertid havde set sig om. "Der står deres aftensmad færdig til dem inde i stuen bag fløjdørene. Her er deres smule røget laks, siger jeg dig! Og her er deres smule salat og deres smule oksesteg og deres smule kyllinger og deres smule konfekt og deres lille bitte smule champagne!"

"Ja, jeg fandt det bedst, madame," sagde mrs. Alicumpaine, "at de fik deres aftensmad for sig selv. Vort bord står her i krogen, hvor herrerne kunne få sig deres glas negus, deres

smørrebrød med æg på og deres lille parti sorteper og se til. Vi derimod, madame, vil få nok at gøre med at holde styr på selskabet."

"Åh, det må De nok sige, madame. Ja, mere end nok," sagde mrs. Orange.

Nu begyndte gæsterne at komme. Den første af dem var en svær dreng med hvidt halstørklæde og briller. Stuepigen førte ham ind og sagde: "Jeg skulle hilse og spørge, når han skulle hentes?"

"Ikke et minut senere end ti," svarede mrs. Alicumpaine. "God aften, sir. Gå hen og sæt Dem." Derpå kom der en mængde andre børn; drenge for sig og piger for sig, og drenge og piger sammen; men de opførte sig slet ikke pænt. Nogle af dem så gennem lorgnet på andre og sagde: "Hvad er det for nogle? Jeg kender dem ikke." Nogle så gennem lorgnet på andre og sagde: "God aften." Nogle fik te eller kaffe rakt af andre og sagde: "Mange tak." En hel del drenge stod rundt omkring og følte på deres flipper. Fire kedelige, tykke drenge blev stående i døren og snakkede om aviserne, indtil mrs. Alicumpaine kom hen til dem og sagde: "Jeg kan virkelig ikke tillade, at I står der og hindrer andre i at komme ind. Det vil rigtignok gøre mig ondt, men bliver I ved således at stille jer i vejen for enhver, må jeg virkelig sende jer hjem." En dreng med skæg og en stor, hvid vest, der stod og skrævede på kamintæppet og varmede sine kjoleskøder, blev sendt hjem. "Det er højst upassende, lille ven," sagde mrs. Alicumpaine, idet hun førte ham ud af stuen, "og jeg kan ikke tillade det."

Der var barnemusik, en harpe, et klaphorn og et fortepiano, og mrs. Alicumpaine og mrs. Orange vimsede om mellem

drengene for at få dem til at tage damer og danse. Men de var så stridige og ville meget længe ikke lade sig overtale til at tage damer og danse. De fleste af drengene sagde: "Mange tak, men ikke for øjeblikket," og de fleste af resten sagde: "Mange tak, jeg danser aldrig."

"Åh, hvor disse børn er trættende!" sagde mrs. Alicumpaine til mrs. Orange.

"De søde væsener! Jeg elsker dem, men trættende er de rigtignok," sagde mrs. Orange.

Omsider begyndte de langsomt og tungsindigt at sjokke af til musikken, skønt de alligevel ikke ville høre efter, hvad der blev dem sagt, men ville have den og ikke den dame og gjorde sig vrede. Og smile ville de ikke, nej ikke på nogen mulig måde, men gik, da musikken hørte op, mismodige parvis om i salen, som om alle andre end de selv var døde.

"Det er virkelig et strengt stykke arbejde at få disse kedelige børn til at more sig," sagde mrs. Alicumpaine til mrs. Orange.

Ja, det var rigtignok brydsomme børn. Først ville de ikke synge, da man bad dem om det, og da så enhver fuldt og fast troede, at de ikke ville, så ville de. "Opvarter De os således en anden gang, kære barn," sagde mrs. Alicumpaine til et højt pigebarn med en del hvid ryg i lyserød silkekjole med besætning af kniplinger, "vil det være min sørgelige ret at byde Dem en seng og straks jage Dem i den."

Og pigerne var så latterligt klædte, at de var ganske lasede, før der blev spist. Hvor kunne drengene undgå at træde på deres slæb? Og dog gjorde de sig ofte, når der blev trådt på deres slæb, vrede igen og blev ganske sorte i ansigtet! Ikke des mindre syntes de alle at blive glade, da mrs. Alicumpaine sagde:

"Der er rettet an, børn!" og strømmede til bordet, som om de havde fået tørt brød til middag.

"Hvorledes går det med børnene?" spurgte mr. Orange mrs. Orange, da hun kom for at se til barnet, som hun havde ladet ligge på en hylde tæt ved mr. Orange og bedt ham at holde øje med, mens han spillede sorteper.

"Udmærket godt, min ven," svarede mrs. Orange. "Det er så morsomt at se på deres kurtiseren og deres skinsyge! Kom og se."

"Tak skal du have, kære kone," sagde mr. Orange, "men jeg bryder mig ikke om børn."

Efter at have overbevist sig om, at barnet havde det godt, gik mrs. Orange derfor uden mr. Orange ind i den stue, hvor børnene fik deres aftensmad.

"Hvad tager de sig nu for?" spurgte mrs. Orange mrs. Alicumpaine.

"Nu holder de taler og leger parlament," svarede mrs. Alicumpaine.

Da mrs. Orange hørte dette, gik hun atter tilbage til mr. Orange og sagde: "Kom, kære James, børnene leger parlament."

"Tak skal du have, kære kone," svarede mr. Orange, "men jeg bryder mig ikke om Parlamentet."

Så gik mrs. Orange igen uden mr. Orange tilbage til det værelse, hvor børnene fik deres aftensmad, for at se dem lege parlament og hørte nogle af drengene råbe: "Hør, hør, hør!" mens andre drenge råbte: "Nej, nej!" og atter andre: "Til sagen!" – "Afstemning!" og alt sådan noget vrøvl. Derpå fortalte en af de tykke, kedelige drenge, der havde spærret døren, at han havde rejst sig – som om de ikke kunne se, at han ikke sad ned – for at

tale, og at han med sin ærede vens samtykke, hvis han ville tillade ham at kalde ham således – her bukkede en anden kedelig dreng – ville skride til at tale. Derpå vrøvlede denne kedelige tykke dreng en hel del om, at han i sin hånd havde et glas, og om at han havde indfundet sig der i huset den aften for at opfylde, hvad han ville kalde en offentlig pligt, og at han nu ville lægge sin hånd på sit hjerte og sige de ærede gentlemen, at han ville åbne dørene for et almindeligt bifald. Derpå åbnede han dørene ved at sige: "For vor værtinde!" og så blev der råbt hurra. Og derpå rejste en anden kedelig dreng sig op og begyndte at vrøvle, og så tog en halv snes støjende og vredagtige drenge alle på en gang ordet. Men til sidst sagde mrs. Alicumpaine: "Jeg kan ikke tåle denne larm. Nu har I meget pænt leget parlament, men det bliver dog kedeligt i længden, og det er på tide, at I holder op, da I snart bliver hentet."

Efter en dans til – med mere riven i laser end før bordet – begyndte de at blive hentet, og man vil blive meget glad ved at høre, at den kedelige, tykke dreng, der havde rejst sig, var den første, som uden omstændigheder blev hentet. Da de alle var gået, sank den stakkels mrs. Alicumpaine ned på en sofa og sagde til mrs. Orange: "Disse børn bliver til sidst min død, ja det bliver de, madame!"

"Jeg tilbeder dem unægtelig, madame," sagde mrs. Orange, "men til afveksling trænger de rigtignok."

Mr. Orange tog sin hat, og mrs. Orange sin hat og sit barn, og så gik de hjem. På vejen kom de forbi mrs. Lemons forberedelsesanstalt.

"Jeg gad vide, kære James," sagde mrs. Orange og så op til vinduet, "om de søde børn sover."

"Det er mig temmelig ligegyldigt, om de sover eller ikke," sagde mr. Orange.

"Kære James, dog!"

"Du elsker dem, ser du," sagde mr. Orange; "det er en anden sag."

"Ja, det gør jeg!" sagde mrs. Orange i en henrykt tone. "Ja, det gør jeg!"

"Jeg ikke," sagde mr. Orange.

"Men jeg tænkte på, bedste James," sagde mrs. Orange og trykkede hans arm, "om vor kære, gode mrs. Lemon ikke vil lade dem blive hos sig i ferien."

"Det gør hun sikkert, hvis hun får betaling for det," sagde mr. Orange.

"Jeg tilbeder dem, James," sagde mrs. Orange; "men hvad om vi betalte hende?"

Det var dette, som bragte hint land til en sådan fuldkommenhed og gjorde livet der så behageligt. Efter at mr. og mrs. Orange havde gjort forsøget, fik de voksne mennesker – det vil sige de, som i andre lande ville have været voksne mennesker – snart ikke flere ferier, og børnene – det vil sige de, som i andre lande ville have været børn – holdt dem i skole, så længe de levede, og fik dem til at gøre, hvad der blev dem befalet.

Om "Ferieroman"

Forfatter: Charles Dickens (1812-1870).
Org.udgave: *A. Holiday Romance.* Samtidig i *All the Year Round*, Chapman & Hall, London 1868 og *Our Young Folks. An Illustrated Magazine for Boys and Girls*. Ticknor & Fields, Boston 1868.
Denne udgave baseret på: *Ferieroman i fire Dele* af Charles Dickens. Oversat fra Engelsk ved L. Moltke. Fjerde gennemsete Udgave, Jacob Erslevs Forlag, København 1892. (Samlede Værker bd. 13).
Oversætter: Ludvig Moltke (1805-1872).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af sir John Gilbert (1817-1897): *The Princess Alicia* (1868).

ISBN 978-87-7628-054-3
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-274-6 (Ølstykke 2013).

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk